

de mare strălucire, de competență pătrundere a conținutului, a substanței sale deosebite.

Dintr-o inadvertență pe care nu o mai comentăm, dar avem dreptul să o semnalăm, ne-am trezit în program cu o schimbare care se credea să fie anunțată nu numai la radio, dar făcută cunoscută și în sală : *Concertul de Mozart pentru pian și orchestră în Si bemol major*. Solistă a fost tot Henriette Mirvis care ne-a oferit — din fericire — aceeași execuție extrem de îngrijită, sensibilă și chibzuită, în perfectul stil mozartian cerut.

În restul programului violonista Cornelia Bronzetti a cântat cu o serioasă pregătire, *Zigane* de Ravel, piesă despre ale cărei exigențe de virtuozitate nu se va putea spune că sînt întrecute de posibilitățile executantului și *Poemul* de Chausson, redat calm, concentrat și pentru care o nuanță în plus de poezie va fi totdeauna binevenită.

Dirijorul Ovidiu Bălan este un indiscutabil talent. A dovedit-o atît în uvertura pentru *Les francs-juges* de Berlioz cu care a deschis concertul cît și în rest. Dinamismul său a apărut uneori, trebuie să spunem, excesiv. Gestica deasupra exigențelor. Să mai arătăm că un asemenea program cu 5 (cinci) lucrări este neîngăduit de lung. Cînd conducerea programelor va reuși oare să cantoneze concertul simfonic la cele două ore reglementare, pentru care milităm de atîta vreme ?

Trei poeme pentru soprană și orchestră de Liviu Ionescu

Dirijorul Liviu Ionescu și-a prezentat, în primă audiție, trei compoziții pentru soprană și orchestră : *Incantație, Doloroso, Chemare*. Ele au fost vocalizate (căci aceste „poeme“ nu sînt scrise pe cuvinte) de cîntăreața Maria Mirea. Faptul că Liviu Ionescu nu a ales texte care să reprezinte un suport, să-i zicem concret, (în afara titlurilor menționate) i-a dat libertăți indiscutabil mai mari în ceea ce privește realizarea lor. Ele sînt foarte scurte de altfel : două-trei minute fiecare. Curbele sonore create uneori capricios și orchestrația simplă, aerată, i-au oferit tinerei interprete puțința de a ne arăta că dispune de o voce mare, amplă și intensă, deosebit de clară, cu posibilități de a evolua foarte liber în registrul acut. Aplicîndu-se unui studiu asiduu Maria Mirea poate ajunge la realizări de seamă, intrucît are la bază esențialul cerut : un „material“ vocal foarte sănătos, viguros, de mare eficiență.

În program, *Concertul pentru vioară și orchestră* de Ceaikovski a fost cîntat de violonista Angela Gavrilă-Dieterle. Atacul său a apărut moderat, tehnica frumoasă, vrem să spunem bine lucrată ; am apreciat corectitudinea variațiilor pe tema din *Allegro* inițial ca și justetea intonațională a dublelor coarde. Cadența a fost trecută cu virtuozitate. Sînt evitabile însă unele extensii, rare de altfel, în frazare, cu atît mai mult cu cît violonista a vădit în genere agilități frumoase în desfășurarea discursului muzical. *Canzona*

a fost redată fără dulcegării ceea ce a constituit de asemenea o notă pozitivă. Tonul violonistei a apărut de o mare finețe și distincție.

Liviu Ionescu și-a pregătit concertul cu seriozitate, preocupat ca orchestra să nu incomodeze nicicînd pe soliști. *Simfonia a II-a* de Beethoven cu care s-a încheiat concertul a fost redată în stilul potrivit ca tempi, ca linie generală, ca detalii. Liviu Ionescu dirijează calm, cu pricepere, fără gesturi mari, atent la buna desfășurare a muzicii.

Tablouri simfonice de Victor Iusceanu

Mihai Brediceanu a deschis concertul simfonic al Filarmonicii „George Enescu“ cu o primă audiție românească : *Tablouri simfonice* de Victor Iusceanu : trei tablouri cu caracter mai mult sau mai puțin descriptiv, comportînd mai întîi *Furtună în munți*. Atmosfera la început liniștită, lasă loc unei frămîntări, unei în sufletiri, simbolizînd probabil furtuna după care totul se liniștește. Furtuna a trecut... Scriitura e realizată la modul cu totul diatonic. Următorul tablou, *Priveliști din Dobrogea*, s-ar vrea o evocare a peisajului respectiv, deși muzica nu apare prea diferențiată față de cea a tabloului anterior. Tenta generală este folclorică și anumite cromatisme par să reprezinte unele preferințe statornice ale compozitorului. Aici am deslușit rezonanțe mai precizate de cîntec românesc : un cîntec doinit. Ultimul tablou, *Cîntecul muncii* are caracterul unui joc de la țară plin de însuflețire. El evocă o adunare sărbătorească. Tablourile profesorului Iusceanu credem că sînt foarte indicate a fi ascultate, grație muzicii lor simple, accesibile, a simfonizării eufonice, amabile și fără nici o complicație, de începătorii care doresc să se inițieze în muzica simfonică.

Pianistul Alexandru Demetriad a interpretat apoi *Concertul în Re major pentru pian și orchestră* de Bach. Acest artist, stăpin perfect al instrumentului său a cîntat cu sensibilitatea care-l caracterizează și cu avantajul de a nu se fi abandonat nicicînd preferințelor sale pentru unele fluctuații de tempo, pentru acele rubato-uri romantice, fiind ținut de data aceasta în chinga, strînsă, a ritmicii lui Bach, respectată de toți interpreții cu rectitudine.

Să relevăm cu acestea frumusețea interpretării dată de Mihai Brediceanu *Simfoniei Fantastice* de Berlioz. A fost o talmăcire romantică dar riguroasă în care *Valsul* de pildă, din partea a doua, a apărut fără întirzieri languroase iar scena la cîmp de-a dreptul terifiantă, cînd cei patru timpaniști, instalați ca niște magistrați la pupitrele lor, au dat curs avalanșei de tunete cerute de partitură.

Mihai Brediceanu își cucerește neconținut poziții de remarcabil dirijor cu avantajul sporit pe de-o parte al adîncirii muzicii, iar totodată al cîștigării neconținute a independenței mîinilor sale.

J. V. PANDELESCU